

Turczi István

Az idegen

Tükörbe néztem.

Mióta a Földön vagyok, öregedtem néhány évezredet.

Rég megszűnt a lávafolyás, magmává szilárdultak vonásaim.

Szám áramlásvonala mentén már repedezik a gránit, a gneisz.

Szememből dinoszauruszok haltak ki, s már a kontinensek sem közelednek. Szemgödreimben mészkő és dolomitüledék.

Ez már a vég. Arcomon lassan süllyedő, apró szigetekkel tarkított tengerfoltok: korallok, mészvázú csigák, kagylók, rákfélék lakhelye. Homlokomon hegyek gyűrődései.

Mióta a Földön vagyok, ért némi energiaveszteség, hővezető képességem sem a régi, és újabban fellépett bennem valami mágneses rendellenesség. Ez már a vég?

Radioaktiv bomlás indult meg sejtjeimben; a folyamat, úgy tűnik, visszafordíthatatlan. Gépiesen szólva:

irreverzibilis. Ez... már... a vég. Magammal és az Idővel szembenézve talán ez az utolsó t e k t o n i k u s mosoly.

Egyedül, dolgom végezetlenül, mégis ősi derűvel állok a teremtés tükre előtt, és utasításaid várom, ha lesznek, Uram.

Az ammoniták tengere

Csodálatos látvány volt!

Korallzátonyok sora szegélyezte a partokat.

Átfénylett a só a dermedt víz színén.

Hatalmas kagylók, keményvázú szivacsok

építettek a felszínen lebegő élőlények

védelméül vastag mészkőréteget.

A polipszerű tünemények idővel ellepték
a tengereket. Szelíd ragadozók voltak,
folyékony fényben éltek és megtúrták egymást,
bölc s víziösztonnel, boldog-öntudatlanul.
Estéknént visszatértek tányércsiga formájú
házaikba és gondoskodtak utódaikról –
miközben pajzsot vont köréjük a világóceán.

Ez történt a földtörténet sötét középkorában,
kétszázmillió évvel az utolsó háború előtt.

A hatodik kvark

Az anyag végső építőköve?
S a lehelet, a fölötted repdeső lepkeszárny?
A Víz hatalmas, zöld szeme, a koponyaformájú
szigetek,
a Föld, az Ég, az elemek találkozása?
A szívekben égő csipkebokor, a földöntúli
fegyvercsattogás, a Tűzmadár
és más szimbólumok?
A gamma-sugarak hatása a százszorszépekre?
Az elektrosokk, mely korántsem metaforikus?
S a mindent eldöntő plazmaállapot?

Kérdéseim természetjárataiban
képletek, hálók, tudós előítéletek közt
eligazodni egyre nehezkesebb.

Materiális nyomor és szervesetlen élvezet.
Csipetnyi berillium rádiummal
és önbizalommal keverve —
hozzá némely lelkiállapotban

fémes hidrogén.

Kész a túlélés-recept - - - - -?

Az anyag végső építőköve csak a lélek lehet.